

Roj: **STSJ CAT 4867/2012 - ECLI:ES:TSCAT:2012:4867**

Id Cendoj: **08019340012012103132**

Órgano: **Tribunal Superior de Justicia. Sala de lo Social**

Sede: **Barcelona**

Sección: **1**

Fecha: **14/05/2012**

Nº de Recurso: **931/2012**

Nº de Resolución: **3636/2012**

Procedimiento: **Recurso de suplicación**

Ponente: **MIQUEL ANGEL FALGUERA BARO**

Tipo de Resolución: **Sentencia**

Resoluciones del caso: **STSJ CAT 4867/2012,**
AATSJ CAT 295/2012

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

CATALUNYA

SALA SOCIAL

MM

IL·LM. SR. MIGUEL ÁNGEL SÁNCHEZ BURRIEL

IL·LM. SR. DANIEL BARTOMEUS PLANA

IL·LM. SR. MIGUEL ANGEL FALGUERA BARÓ

Barcelona, 14 de maig de 2012

La Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, formada pels magistrats esmentats més amunt,

EN NOM DEL REI

ha dictat la següent

SENTÈNCIA NÚM. 3636/2012

En el recurs de suplicació interposat per Ezequias a la sentència del Jutjat Social 10 Barcelona de data 21/11/2011 dictada en el procediment núm. 776/2011, en el qual s'ha recorregut contra la part Hospital Clínic i Provincial de Barcelona, ha actuat com a ponent Il·lm. Sr. MIGUEL ANGEL FALGUERA BARÓ.

ANTECEDENTS DE FET

Primer. En data 22/08/2011 va arribar al Jutjat Social esmentat una demanda sobre acomiadament en general, la qual l'actor al·lega els fets i fonaments de dret que va considerar procedents i acabava demanant que es dictés una sentència d'acord amb el que es demanava. Admesa la demanda a tràmit i celebrat el judici, es va dictar la sentència en data 21/11/2011, que contenia la decisió següent:

" Desestimo la demanda promovida por Ezequias, en reclamación por despido, contra HOSPITAL CLÍNICO DE BARCELONA, absolviendo a la parte demandada de las pretensiones objeto de la misma. "

Segon. En aquesta sentència es declaren com a provats els fets següents:

1. *El actor venía prestando servicios por cuenta de la empresa demandada, con categoría profesional de pinche de cocina, y salario de 1.090,82 euros mensuales, en virtud de un contrato de trabajo de duración determinada*

interinidad, concretado el 9 de abril de 2011, en turno de tarde. Que el Convenio Colectivo de aplicación es el Convenio Colectivo del Hospital Clínico y Provincial de Barcelona.

2. El 8 de julio de 2011 se le comunicó el fin de contrato con efectos del mismo día. Con fecha 01 de septiembre 2011 se practicó el preceptivo acto de conciliación con el resultado de sin avenencia. Que el actor no ha ostentado en el último año la representación legal o sindical de los trabajadores.

3. Desde el 25 de diciembre de 2009 ha prestado servicios, a través de numerosos contratos temporales; inicialmente de interinidad para sustituir a trabajador con derecho a reserva de puesto de trabajo; le siguen otros de interinidad hasta el último de fecha 9/04/11; siempre ha estado en el área de cocina y con idéntica categoría profesional.

Tercer. Contra aquesta sentència la part actora va interposar un recurs de suplicació, que va formalitzar dins del termini. Es va donar trasllat a la part contrària que el va impugnar. Es van elevar les actuacions a aquest Tribunal i es va formar aquest rotlle.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER. Postula la part actora la revisió de fets provats de la sentència, per la via de l'apartat b) de l' art. 191 TRLPL . Als dits efectes, se'ns demana la modificació del fet provat tercer, en relació als documents que es citen i consten en els folis 136, 136, 138, 139, 142, 143, 164, 165, 71, 72, 109, 110, 218, 221, 28, 29, 53 a 61, 79 a 890, 123 a 125, 148 a 150, 154 a 157, 181 a 183, 189 a 189, 197, 198, 205, 206 i 223 a 226, amb el següent redactat alternatiu:

"La relación laboral que ha unido al actor con la demandada se ha articulado a través de numerosos contratos temporales, algunos de los cuales carecen de causa de temporalidad o se extinguían ante tempus sin que se hubiese reincorporado el trabajador sustituido por no haber finalizado la causa que originaba la supuesta "reserva de puesto de trabajo " .

Así, carecían de causa de temporalidad los contratos suscritos en fecha 20 de octubre de 2010, 24 de octubre de 2010, 29 de octubre de 2010 y 28 de enero de 2011, cuya copia no aporta la demandada pese a haber sido requerido a ello; Así mismo, en fecha 3 de diciembre de 2010 se suscribió un contrato para sustituir al trabajador Onesimo sin que conste la causa por la que se ausentó el trabajador sustituido en dicho contrato.

En fecha 26 de febrero de 2010 y 8 de julio de 2010 se suscriben sendos contratos de interinidad sin que se aporte prueba alguna por parte de la demandada de su causa o temporalidad

En fecha 13 de mayo de 2010, 29 de octubre de 2010, 24 de marzo de 2011 y 28 de dichas ausencias.

En fecha 21 de enero de 2010 se suscribe un contrato para cubrir las vacaciones del señor Teodulfo , finalizando dicho contrato el mismo 21 de enero pese a que el trabajador sustituido volvió de las vacaciones en fecha 29 de enero de 2010; en fecha 25 de enero de 2010 se suscribe un contrato para cubrir las vacaciones Don Teodulfo , finalizando dicho contrato el mismo 25 de enero pese a que el trabajador sustituido volvió de las vacaciones en fecha 29 de enero de 2010; en fecha 26 de enero de 2010 se suscribe un contrato para cubrir las vacaciones del señor Teodulfo , finalizando dicho contrato el mismo 26 de enero pese a que el trabajador sustituido volvió de las vacaciones en fecha 29 de enero de 2010; en fecha 2] de enero de 2010 se suscribe un contrato para cubrir las vacaciones del señor Teodulfo , finalizando dicho contrato el mismo 21 de enero pese a que el trabajador sustituido volvió de las vacaciones en fecha 29 de enero de 2010; en fecha 24 de marzo de 2010 se suscribe un contrato para cubrir las vacaciones del señor Juan Manuel , finalizando dicho contrato el mismo 24 de marzo pese a que el trabajador sustituido volvió de las vacaciones en fecha 4 de abril de 20]0, en fecha 29 de marzo de 2010 se suscribe un contrato para cubrir las vacaciones Don Juan Manuel , finalizando dicho contrato el mismo 29 de marzo pese a que el trabajador sustituido volvió de las vacaciones en fecha 4 de abril de 2010; en fecha 30 de marzo de 2010 se suscribe un contrato para cubrir las vacaciones Don Juan Manuel , finalizando dicho contrato el mismo 30 de marzo pese a que el trabajador sustituido volvió de las vacaciones en fecha 4 de abril de 2010; en fecha 31 de marzo de 2010 se suscribe un contrato para cubrir las vacaciones Don Juan Manuel finalizando dicho contrato el mismo 3] de marzo pese a que el trabajador sustituido volvió de las vacaciones en fecha 4 de abril de 2010; en fecha 28 de septiembre de 2010 se suscribe un contrato para cubrir las vacaciones del señor Benedicto , finalizando dicho contrato el mismo 28 de septiembre pese a que el trabajador sustituido volvió de las vacaciones en fecha 6 de octubre de 2010; en fecha 12 de noviembre de 2010 se suscribe un contrato para cubrir las vacaciones del señor Donato , finalizando dicho contrato el mismo 12 de noviembre pese a que el trabajador sustituido volvió de las vacaciones en fecha 26 de noviembre de 2010; en fecha 21 de noviembre de 2010 se suscribe un contrato para cubrir las vacaciones del señor Franco , finalizando dicho contrato el mismo 2] de noviembre pese a que dicho trabajador no se encontraba de vacaciones sino disfrutando de un día

de convenio; enfech.a 3 de enero de 2011 se suscribe un contrato para cubrir las vacaciones del señor Jenaro , finalizando dicho contrato el 4 de enero pese a que el trabajador sustituido volvió de las vacaciones

en fecha 8 de enero de 20]]]; en fecha 16 de enero de 201] se suscribe un contrato para cubrir las vacaciones del señor Maximo , finalizando dicho contrato el mismo 16 de enero pese a que el trabajador sustituido volvió de las vacaciones en fecha 2 de febrero de 201]; en fecha 4 de febrero de 2011 se suscribe un contrato para cubrir las vacaciones Don Jenaro , finalizando dicho contrato el 4 de febrero pese a que el trabajador sustituido volvió de las vacaciones en fecha 9 de febrero de 2011; en fecha 18 de febrero de 2011 se suscribe un contrato para cubrir las vacaciones Don Donato , finalizando dicho contrato el mismo 18 de febrero pese a que el trabajador sustituido volvió de las vacaciones en fecha 23 de febrero de 2011; en fecha 4 de abril de 2011 se suscribe un contrato para cubrir las vacaciones del señor Severiano , finalizando dicho contrato el mismo 4 de abril pese a que el trabajador sustituido volvió de las vacaciones en fecha 8 de abril de 2011; y en fecha 8 de abril de 2011 se suscribe un contrato para cubrir las vacaciones del señor Luis Manuel , finalizando dicho contrato el mismo 8 de abril pese a que el trabajador sustituido volvió de las vacaciones en fecha 13 de abril de 2011"

Cal recordar que en el procés laboral regeixen els principis d'immediació i oralitat (art. 74.1 TRLPL), la qual cosa determina - entre d'altres efectes- la impossibilitat que el tribunal "ad quem" revisi fets acreditats a través de proves testificals o d'interrogatori de part -el què s'ha de cohonestar amb el principi d'instància única-: p. e. STS 10.06.1986 : *"precisamente el principio de intermediación ha servido al Magistrado, para extraer directamente su apreciación sobre la prueba practicada y no habiendo plasmado en los hechos probados que se hubieran cometido alteraciones y manipulaciones denunciadas o la inexistencia del transporte efectuado, al no poder lograr con los medios propuestos y precedentemente examinados, la variación del relato fáctico"* . O STS 21.10.2010 : *"en el proceso laboral la valoración de la prueba en toda su amplitud únicamente viene atribuida por el art. 97.3 del invocado Texto procesal al juzgador de instancia (en este caso a la Sala `a quo)", por ser quien ha tenido plena intermediación en su práctica"*

En tot cas, la revisió de fets provats només es pot basar, de conformitat amb els ja citats art. 191. b) i 194.3 TRLPL , en documents o perícies (en altres paraules, els instruments tradicionals de l'antic i ja en desús concepte d'error de fet, a diferència de l'error de dret) La resta de la prova practicada no és valorable pel TSJ, essent competència única i exclusiva del primer grau jurisdiccional, en relació amb el contingut de l' art. 97.2 TRLPL . I també escau referir que en el cas de documents -o, especialment, perícies- contradictòries ha de prevaler la valoració de la prova feta a la "instància"

Però les dificultats d'atacar els fets provats de la sentència no resten aquí. Escau afegir que dins del concret marc exposat, és doctrina consolidada, pacífica i antiga que per a que la revisió dels fets provats pugui ser atesa és precís que concorrin una sèrie d'elements *"sine qua non"* , a saber: a) Que es determinin amb precisió i claredat els fets afirmats, negats o omesos que es considerin erronis, contrari al què s'ha acreditat amb respecte els elements documentals o pericials sobre els què es basa la sentència recorreguda, b) Que s'ofereixi al tribunal ad quem un redactat alternatiu concret i específic sobre el què s'ha de basar la narració fàctica refutada com incorrecta, bé sigui substituint alguns dels seus punts, bé complementant-los,

bé incloent-n'hi de nous; c) Que es citin en forma concreta els documents o les perícies respecte les què es dimani l'error del jutjador *"a quo"* , sense que sigui acceptable una invocació genèrica o una revisió de fets no discutits al llarg de les actuacions; d) Que aquests documents o perícies posin en evidència en error d'aquest jutjador de forma clara, evident, directa i palesa, sense necessitat de conjectures, suposicions o argumentacions més o menys lògiques, naturals i/o raonables; el document en què es basa la pretensió ha de tenir *"una eficacia radicalmente excluyente, contundente e incuestionable, de tal forma que el error denunciado emane por sí mismo de los elementos probatorios invocados, de forma clara, directa y patente, y en todo caso sin necesidad de argumentos, deducciones, conjeturas o interpretaciones valorativas"* (STS UD 16.11.1998) e) Que la revisió que es pretén sigui transcendent en quant la part dispositiva de la sentència, amb efectes modificadors d'aquesta, atès que el principi d'economia processal impedeix incorporar fets respecte els què la seva inclusió cap efecte pràctic tindria. *"la inclusión de hechos probados solo debe efectuarse con respecto a aquéllos que sean esenciales para la resolución de la cuestión debatida, en el sentido de trascendentes para modificar el pronunciamiento impugnado, y que hayan sido objeto de debate y prueba procedente por haber sido alegados oportunamente por las partes"* (STS UD 27.03.2000)

Doncs bé, és evident que el recurs no compleix cap d'aquests requisits: no ens trobem així davant de cap denúncia d'error en la valoració de la prova, sinó en una mena d'exercici d'autotutela per part del demandant, que ve a suplantar el lloc del jutjador del primer grau i valora la prova conforme la seva pròpia conveniència, incloent-hi valoracions jurídiques que clarament predeterminen la part dispositiva, en contenir conceptes i conclusions jurídics basats estrictament en conclusions de part.

Consideració a la què en tot cas escau afegir que en el fet V de la demanda, l'actor postulava la improcedència de l'acomiadament per dos motius, a saber: a) "En el presente supuesto, se utiliza la modalidad contractual temporal de interinidad para cubrir a un trabajador por "ausencias", sin justificar en ningún caso estas ausencias no teniendo por tanto éstas la reserva de puesto de trabajo exigida legal o convencionalmente para poderse celebrar un contrato de interinidad, hecho que conlleva la fraudulencia de estos "contratos de interinidad para cubrir ausencias sin reserva de puesto de trabajo y su automática conversión en contrato indefinido. De hecho, la falta de indicación del motivo de la ausencia, si es que éste existe, conlleva la conversión en indefinido del contrato (STS 5-2-2004 y 6-3-2009)" ; i b) "Para la correcta utilización del contrato de interinidad es requisito indispensable que la ausencia del trabajador que se cubre mediante el mismo lleve aparejada una reserva de puesto de trabajo establecida por la Ley, el Convenio Colectivo o un Pacto Individual, hecho no permite cubrir todas las ausencias mediante este contrato, no pudiéndose cubrir mediante el mismo, por tanto, ni las meras ausencias injustificadas ni las propias vacaciones (según la Sentencia de la Sala Social del Tribunal Supremo de 6 de octubre de 1983 éstas no pueden cubrirse mediante contratos de interinidad, por no existir reserva de puesto de trabajo)" . I en aquest marc es citen concrets exemples: "Así, esto ha ocurrido, por citar algunos ejemplos, con el contrato de duración determinada a tiempo completo suscrito en fecha 29 de octubre de 2010, en el que no consta la causa de sustitución de la trabajadora, justificando el contrato únicamente por "ausencia"; sin especificar la causa de dicha

ausencia, hecho que no genera por si mismo derecho alguno a reserva de puesto de trabajo. Tampoco consta la causa de sustitución en los contratos suscritos en fecha 3 de diciembre de 2010 o 13 de mayo de 2010, por citar algunos ejemplos" . I finalitzant: "De hecho, la práctica totalidad (con algunas excepciones) de los contratos de interinidad (410) suscritos por el trabajador lo han sido en fraude de ley, o bien por haberse suscrito para cubrir "ausencias" sin justificar de la plantilla o bien por no tener de temporalidad válida, con los efectos legalmente inherentes. Todo ello conlleva la consecuencia legal de considerar como indefinida la relación laboral" . Consideracions que són contestades per la jutjadora del primer grau en la forma següent: "Las exigencias a que hemos hecho referencia aparecen cumplidas en los sucesivos contratos suscritos por las partes, y la prueba practicada pone de manifiesto que los puestos de trabajo desempeñados por el actor como consecuencia de los sucesivos contratos han sido cada vez el del trabajador al que ha sustituido, y no otro, y que en todos los casos ha habido una causa para las sustituciones (situaciones de baja, permiso u otra ausencia justificada), como así se acredita mediante los documentos anexos a los contratos, por lo que no existe el fraude de ley denunciado. Concretamente en la demanda se menciona el contrato de fecha 29 de octubre de 2010 en el que se dice que "no consta la causa de sustitución de la trabajadora, justificando el contrato únicamente por "ausencia", sin especificar la causa de dicha ausencia"; el actor también alega la falta de causa de sustitución en los contratos de fecha 3/12/2010 y 13/05/2010. Pues bien, decir que con respecto al contrato de fecha 29/10/2010 entiende esta juzgadora que sí se hace constar la causa de sustitución que es precisamente la ausencia del titular del puesto, y en los otros dos contratos alegados se constata mediante prueba documental la ausencia de los trabajadores titulares del puesto. (...) En el caso hoy enjuiciado queda perfectamente precisado que el trabajador se contrataba para sustituir a trabajadores por causas legalmente establecidas, y en esta misión se contrataba al trabajador durante el tiempo que en virtud de los sucesivos contratos prestó servicio efectivo. Con respecto al último contrato de fecha 9/04/11 hasta el 08/07/11 también en la modalidad de contrato de interinidad pero para la provisión de una vacante de la categoría del actor mediante el sistema de concurso interno de la empresa, también se cumplen con las previsiones del artículo 4 del RD 2720/1988, de 18 de diciembre "

Per tant, allò que conformava la seva pretensió processal era l'existència d'un frau de llei perquè s'adduïa que el vincle era indefinit atès que s'estava cobrint fraudulentament un lloc de treball amb l'encadenament de contractes d'interinitat, al què s'hi afegia que no es podia accedir a la modalitat contractual d'interinitat per cobrir absències injustificades ni vacances, amb una remissió general a puntuals supòsits, més enllà de genèriques referències sobre determinades anormalitats, que són específicament constatades i resoltes per la jutjadora del primer grau. En cap moment, per tant, la seva pretensió processal era que el frau derivés d'aspectes específics de determinats contractes, com ara la seva extinció ante tempus, o la falta de concreció de la causa en el contracte, o la no concreció en un d'ells de la causa de la substitució (llevat en aquests dos darrers casos dels supòsits que es citen), o la falta d'adaptació entre el contingut de varis d'aquests contractes i la realitat fàctica posterior -que, d'altra banda, no consta acreditada-. I és precisament respecte al marc general de frau de llei que es cita a la demanda sobre el què la sentència del primer grau fa les oportunes reflexions jurídiques, sense entrar en la

casuística de cada contracte, excepte precisament el què la demanda esmenta. Per tant, és obvi que la pretensió del demandant respecte la figura de l' art. 15.3 TRLET era genèrica, en funció dels paràmetres generals expressats. I sobre la dita pretensió ha obtingut la resposta judicial, el què exclou que en tràmit de recurs es pugui reconvertir una impugnació general en múltiples de concretes, atesos els límits de la suplicació com recurs extraordinari. I és aquesta una conclusió evident si és té en compte que no estem aquí davant una

mena de "causa general" contra la política de contractació de la demandada (certament no molt rigorosa), sinó si en la determinació de si ha existit un frau de llei a efectes d'acomiadament. Fraus de llei que forçosament ha de versar sobre les pretensions de la demanda, sota el risc, cas contrari, de produir indefensió a la demandada. Caldrà reiterar, doncs, que la tesi de la demanda no ha estat mai que el vincle contractual és fraudulent pel frau de llei o varis i específics contractes, sinó que tota la cadena de contractes és fraudulenta, el què impedeix òbviament en tràmit de recurs un canvi de la causa petendi.

I a tot això hem d'afegir que, en definitiva, allò que es proposa és una revisió fàctica basada en deduccions de part, en la mesura que es pretén que la Sala valori documents com si actués com instància, per tal que declarem que les condicions de molts dels contractes referenciats no es compliren. No només l'empresa tenia al seu abast els contractes: també òbviament els tenia el demandant. Per tant, res li impedia valorar cada contracte amb anterioritat a interposar la demanda i denunciar cas per cas els possibles incompliments legals que sustentaven la seva petició d'acomiadament. Però, com hem vist, no és aquest el cas, el què impedeix a la Sala entrar a la Sala en la lògica que sustenta el recurs.

SEGON. Per la via de l'apartat c) de l' art. 191 TRLPL denuncia el recurrent la infracció d'allò previst als articles 15.1 c) i 15.3 TRLET, 4.2, 9.1 i 9.3 del RD 2720/1998 i la jurisprudència que esmenta. En aquest punt el recurrent indica que actualment la doctrina de suplicació ve acceptant la celebració de contractes per interinitat però en el present cas es produeix la substitució per dies, sense que concorri la causa legal prevista, atès que la finalització del vincle contractual es produí amb anterioritat a la reincorporació en una sèrie de contractes, reiterant aquí bona part de les modificacions fàctiques abans analitzades en relació a supòsits de finalització del contracte ante tempus o d'inadequacions entre la causa formal i la realitat efectiva. Una lògica substancialment idèntica és la que s'argumenta en el quart motiu de recurs, en el què es denuncia la infracció dels articles 15.1 c) i 15.3 TRLET, 4.1, 4.2, 8. 1 c) i 9.3 del RD 2720/1998 i la jurisprudència que es cita, en entendre que el contracte d'interinitat té com finalitat substituir treballadors amb reserva de lloc de treball, el què no ocorria en el present cas atès que només concorria una mera absència, al què s'hi afegeixen una sèrie de reflexions -sense relació significativa amb el fons de l'assumpte- en relació a la teoria jurisprudencial de la unitat del vincle contractual o la possible finalització del contracte encara que no es reincorpori el treballador substituït. És evident que ens trobem davant una argumentació coincident en relació a la causalitat del contracte, d'aquí que analitzem ambdós motius en forma conjunta.

Volem recordar que la Sala ha vingut considerant amb reiteració que és perfectament legítim i no concorre frau de llei la celebració de contractes d'interinitat

per tal de cobrir les absències per raó de les vacances dels treballadors. Així, les nostres Sentències 11.07.1996 i 01.07.1997.

D'altra banda, és obvi que aquest motiu ha de ser desestimat, per les reflexions que acabem de fer en el fonament jurídic anterior. En efecte, aquesta singularització "uti singuli" sobre determinats contractes -llevat excepcions puntuals, valorades per la jutjadora del primer grau en els termes referits- no va conformar la seva pretensió processal, el què impedeix la Sala el seu coneixement en seu de recurs.

I, finalment, caldrà recordar que en supòsits molt similars al present la Sala ha arribat a conclusions similars a les de la magistrada del primer grau en relació a la política de contractació de la demandada. Així, a la nostra Sentència 399/2011 de 21 de gener -reiterada en la 2779/2011, de 10 de març- afirmàvem:

"Argumenta la recurrente que el elevado número de contratos suscrito y las causas para las que se han suscrito determina que el Hospital Clinic cubre sus necesidades ordinarias y permanentes con contratos temporales suscritos en fraude de ley, produciéndose un abuso en el ejercicio de los derechos del Hospital a la contratación temporal, habiéndose utilizado esta modalidad de contratación para sustituir a trabajadoras sin derecho a reserva del puesto de trabajo en los términos establecidos en el artículo 48 del TRLET.

La sentencia de instancia determina que aunque pueda sorprender el elevado número de contratos temporales en cadena y además para desempeñar un mismo puesto de trabajo, ha quedado acreditado que todos los contratos cumplen los requisitos legales al indicar la persona sustituida y el motivo de la sustitución, tratándose de personas con derecho a reserva del puesto de trabajo que, por las circunstancias que fuere tienen el contrato suspendido.

El artículo 15.1c) del TRLET regula el contrato de interinidad estableciendo que se podrán celebrar contratos de duración determinada cuando se trate de sustituir a trabajadoras con derecho de reserva del puesto de trabajo, siempre que en el contrato se especifique el nombre del sustituido y la causa de sustitución, estableciendo por su parte el artículo 4 del RD 2720/1998 que este contrato también se podrá utilizar para cubrir temporalmente un puesto de trabajo durante el proceso de selección o promoción definitiva regulando su régimen jurídico.

Inalterado el relato fáctico de la sentencia consta el cumplimiento de los requisitos establecidos al indicarse la persona sustituida el motivo de la sustitución y tratarse de personas con derecho a reserva del puesto de trabajo, y sin que tal y como se establece en la sentencia recurrida el artículo 15.1 del TRLET y su desarrollo reglamentario, impidan la concertación con el mismo trabajador de varios contratos seguidos siempre que cada uno de ellos responda a la causa a que obedece la concreta modalidad contractual utilizada y cumpla las demás formas y condiciones legalmente establecidas"

O en la nostra Sentència 7965/2009, de 4 de novembre -també afectant a l'Hospital Clínic-: "*Lo verdaderamente importante en el caso de los contratos de naturaleza temporal es la presencia real de la causa motivadora de dicha temporalidad. Y, en el*

caso de autos, dado que la voluntad de las partes es inequívoca al coincidir en la modalidad -de interinidad - para cubrir el puesto de quien se halla en situación de incapacidad temporal y en su ejecución no se han apartado de ella, no estamos ante un contrato realizado en fraude de ley" .

Per contra, sí hem estimat en determinats casos en aquells supòsits en els què clarament s'identifica un supòsit de frau en l'encadenament de múltiples contractes, com ocorre en la nostra Sentència 5457/2007, de 19 de juliol .

No s'escapa a la Sala, com reiteradament hem posat de manifest, la política anòmala de contractació de personal per la demandada, més propera a una bossa de treball que a l'accés a la temporalitat per tal de cobrir necessitats puntuals i específiques. No obstant, dit l'anterior, caldrà indicar que -com s'ha vist- no és suficient la simple invocació d'un genèric frau de llei en base a paràmetres hermenèutics generals: el frau de llei s'ha de concretar i individualitzar en cada contracte. I és del tot evident -reiterem- que no fou aquesta la tècnica de la demanda, sense que podem acceptar ara una reconversió del frau contracte per contracte.

Per tant, el dit motiu ha de ser desestimat.

TERCER. Per la mateixa via anterior es denuncia per la recurrent la infracció d'allò previst als articles 15.1 c) i 15.3 TRLET , els articles 4.2 , 9.1 i 93. del RD 2720/1998 , l' art. 217 LEC i la jurisprudència que esmenta. La tesi del recurs passa en aquest punt per la consideració que és la demandada qui havia de provar la concurrència de causa contracte per contracte, indicant que no s'ha aportat una sèrie de contractes, que no s'ha provat la causalitat de tots ells, que s'ha infringit l' art. 217 LEC i es fan una sèrie de consideracions en relació als contractes de 3 de desembre de 2010, 26 de febrer de 2010 i 8 de juliol de 2010.

Escau ressenyar que certament la càrrega de la prova en relació a la causa de temporalitat en general és imputable a l'empresa, si aquesta afirma que existeix justificació temporal (per totes, STS UD 20.01.2003), atès que la "temporalitat no es suposa" (STS UD 21.03.2002) Ara bé, la forma escrita i el compliment dels requisits legals no constitueixen una exigència "ad solemnitatem", atès que la presumpció de l' article 15.3 TRLET no és "iuris et de iure", sinó que permet prova en contrari sobre la naturalesa temporal del contracte.

Ocorre, però, que la jutjadora del primer grau ha valorat els específics contractes que es citaven a la demanda. I caldrà indicar que dels què ara s'esmenten en recurs només en coincideix un, el de 3 de desembre de 2010. Per tant, si no s'ha denunciat frau de llei en els altres contractes, difícilment hom pot pretendre per la lògica que hem seguit fins ara, que la Sala abordi la seva legalitat en suplicació. Doncs bé, en l'esmentat contracte de 3 de desembre de 2010 sí consta en la prova documental de la demandada (folis 164 a 166), contra allò que s'afirma, i és l'únic que podem valorar consta el nom de la persona substituïda, acompanyada d'una inscripció en una base de dades en la què es fa esment a falta sobrevinguda. És obvi, pels principis d'immadiatesa i d'instància única del procediment laboral, que la valoració de la dita documentació correspon exclusivament a la jutjadora del primer grau

En conseqüència, el dit motiu ha de ser desestimat i, amb ell, el recurs en la seva integritat.

Atesos els preceptes legals esmentats, els seus concordants i demès disposicions de general i pertinent aplicació,

DECIDIM

Que hem de desestimar i desestimem el recurs de suplicació interposat per Ezequias contra la sentència dictada pel jutjat del social número 10 dels de Barcelona en data 21 de novembre de 2011 , recaiguda en les actuacions 776/2011, en virtut de demanda deduïda per la dita part actora contra l'HOSPITAL CLÍNIC I PROVINCIAL DE BARCELONA en reclamació per acomiadament i, en conseqüència, hem de confirmar i confirmem íntegrament la dita resolució.

Notifiqueu aquesta resolució a les parts i a la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i expediu-ne un testimoniatge que quedarà unit al rotlle. Incorporeu l'original al llibre de sentències corresponent.

Aquesta resolució no és ferma i es pot interposar en contra recurs de cassació per a la unificació de doctrina, davant la Sala Social del Tribunal Suprem. El dit recurs s'haurà de preparar mitjançant escrit amb signatura d'Advocat i adreçat a aquesta Sala, on s'haurà de presentar en el termini dels deu dies següents a la notificació, amb els requisits establerts a l'Art.221 de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Social.

Així mateix, de conformitat amb allò disposat l'article 229 del text processal laboral, tothom que no ostenti la condició de treballador o drethavent o beneficiari del règim públic de la Seguretat Social, o no gaudeixi dels beneficis de justícia gratuïta legalment o administrativa reconeguts, o no es trobi exclòs pel que disposa l'article 229.4 de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Social, consignarà com dipòsit al moment de preparar el recurs de cassació per unificació de doctrina la quantitat de 600 euros en el compte de consignacions que la Sala té obert en el Banc Espanyol de Crèdit -BANESTO-, en l'Oficina núm 2015 situada a la Ronda de Sant Pere, núm. 47 de Barcelona, n° 0965 0000 66, afegint a continuació els números indicatius del recurs en aquest Tribunal.

La consignació de l'import de la condemna, d'acord amb el que disposa l'art. 230 de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Social, quan així procedeixi, s'efectuarà en el compte que aquesta Sala té obert en l'oficina bancària esmentada al paràgraf anterior, amb el núm. 0965 0000 80, afegint a continuació els números indicatius del Recurs en aquest Tribunal, i havent d'acreditar que s'ha fet efectiva al temps de preparar el recurs en aquesta Secretaria.

Així ho pronunciem, ho manem i ho signem.

PUBLICACIÓ. Avui, el Magistrat ponent ha llegit i publicat la sentència. En dono fe.